

Kokakola, Mitická a džin vo fľaši

„Tebe kvapká na karbid,“ povedala Monika.

Aneta zdvihla lesklé oči. Podoprela si hlavu, ale lakeť sa jej zošmykol. Vínové poháre nadskočili a takmer pristála bradou v miske s olivami a so syrom. Pili ako dámy.

„Vedela som, že nemám nič hovoriť,“ povedala Aneta.

„No dobre a kde ho teda máte?“ opýtala sa Monika.

„Vo fľaši.“

„A nie je to náhodou džin?“

Aneta tresla po stole. „Gin s tonikom by som si dala!“

„A fľaša je z päťstoročného bronzu, nie?“

„Pche, to by nefungovalo. Napchali sme ho do materiálu, ktorý v minulosti nepoznali,“ uškrnula sa Aneta. „Pred seansou servíroval Ervín kolu, takže...“

„Uvedomuješ si, že obidve sme vedkyne, však?“

„Európskeho významu. Kedy si naposledy realizovala výskum pre vedecké účely, čo? Furt ťa posielajú robiť archeologické obhliadky na kanalizácie a optokáble a už rok si nenašla ani črep.“

„Vždy lepšie ako pracovníčka ústavu experimentálnej psychológie, ktorá si myslí, že do fľaše od kokakoly uväznila ducha. Ako ste ho nazvali?“

„Pracovný názov subjektu je Ľudovít.“

„Ľudovít?“ vyprskla Monika do vína.

„Vysoký, zarastený ako medveď, bokombrady, kabátec s päťdesiatimi gombíkmi. No čistý Ľudovít.“

„Nie si normálna,“ rehotala sa Monika.

Aneta otočila do seba pohár Frankovky a vystrčila na kamarátku ukazovák.

„Príď v piatok na seansu. Uvidíš.“

„Nevravela si, že Ervín nových neberie?“

„Nie celkom. On len... hik,“ začkala Aneta.

„On čo?“

„Ervín nám zakázal vodiť ľudí, ktorí sú...hik...“

„Si ožratá.“

„... prízemní.“

„A o čom ste sa s duchom rozprávali, o hrebeňoch na fúzy? Vieš čo, na Ľudovíta ti kašlem. Keď strčíte do PET fľaše Cézara, potom prídem,“ povedala Monika.

„Aj tak je uväznený, takže...“

„Je to jasné. Preskočilo ti.“

„V piatok ťa zoberiem k Ervínovi a presvedčíš sa sama,“ povedala Aneta. Znovu začkala, vytreštila oči, prikryla si ústa a rozbehla sa na záchod.

*

Z tují okolo domu vyletel sršeň a zaútočil na Moniku.

„Ja to môžem...“ plesla sa po hlave.

Spoza domu sa ozvali údery a zvuk, ktorý pripomínal prášenie koberca. Zaútočili ďalšie dva sršne. Otvorila bránu. Chcelo sa jej tri veci: nastriekať sa sprejom proti hmyzu, rehotat' sa ako psychopat a zavalit' si ďalšie zaucho za to, že vôbec prišla. Vybrala si ale štvrtú - obišla dom a kráčala do záhrady. Vzduch sa ochladil a pozemok prikvačil súmrak.

Prvá ju zbadala Aneta, zatváriala sa prekvapene. Ostatní - dvaja muži a žena – zazerali.

„Vstúpili ste na súkromný pozemok! Volám políciu!“

„Počkaj Ervín,“ zasiahla Aneta. „To je moja kamoška. Tak trochu som ju pozvala.“

„Na nových členov nemáme čas!“ reval ďalej Ervín a zaháňal sa tubou s PUR penou.

„Monika je v pohode a ďalší pár rúk sa zide. Piaty to možno stihneme, kým sa zotmie.“

Strčila kamarátke do ruky kotúč kobercovej pásky a plechovku lepidla so štetcom.

Monika pokrčila plecami, Ervín pokrčil plecami, a väčšina prítomných sa opäť pustila do roboty.

„Čo to tu do pekla...“ začala Monika.

„Šš,“ umlčala ju kamarátka šeptom a Ervín škaredým pohľadom.

„Odskočíme si na toaletu,“ oznámila Aneta a viedla ju ku kadibúdke.

Monika nadvihla obočie.

„Vo fľaši je nám na nič, chápeš. Potrebujeme niečo väčšie, aby sme mohli robiť testy.“

„Väčšie?“

„Ervín vytrhal zo skleníka všetky paradajky a ostatné rastliny...“

„Marišku?“ opýtala sa Monika.

„Ak sa nebudeš správať primerane, môžeš rovno odpochodovať.“

„Dobre. Tak čo mám robiť?“

„Chlapi izolujú steny skleníka polyuretánom a my ženy lepíme na spodok igelit.“

„A skleník je z čoho?“

„Z lexanu.“

Monika si zahryzla do pery, aby sa nerozosmiala. „Budem poslušná, sľubujem. Premiestnite ho ešte dnes?“

*

Aneta zabúchala na plexisklo namontované na dverách, aby sa uistila, že nevypadne. Ervín zakvačil na strop baterku. Skleník bol utesnený, osvetlený, vyzametáný, skrátka, subjekt Ľudovít si uctia, ako sa patrí.

„Kedy vojde hosť do audienčnej siene?“ neodpustila si Monika.

„Akoby sme my živí plastom uväznení neboli,“ odvrkol Ervín a z igelitu na zemi zdvihol hrudku hlíny. „Jozef,“ oslovil plachého štyridsiatnika, „prines...“

„Kokakolu,“ skočila mu do reči Monika.

Ervín vrhol veľavravný pohľad na Anetu, ktorá ako na povel priskočila a bagandžou jej pristúpila nohu.

„Ako to otvoríme?“ opýtal sa Jozef, keď položil plastovú fľašu doprostred skleníka. „Čo ak nestihnem zavrieť dvere a Ľudovít zdrhne?“

„Vylez,“ povedal Ervín a sám fľašu otvoril.

*

„Stále nič,“ povedala Aneta. Do plexiskla pozerala ponad Jozefovu plešinu a ďalšia žena, Klaudia, sa strčila medzi chlapov. Monika si vytiahla kamelku a zapálila si.

„Prečo nevylezie?“

Monika vyprskla a začala sa dusiť dymom. Nikto jej nevenoval pozornosť.

„Možno zmizol. Asi sa nejako...“ nedokončila Klaudia.

Štyria špiritisti sa nadýchli ako jeden a stuhli. Monika si vytiahla ďalšiu cigaretu a cvakla zapalovačom. Vzduch sa ochladil a poryv vetra sfúkol oheň. Znova škrtla a vtedy Aneta potichu vykričala. Muži čosi šepkali a Klaudia zakvačila nechty do Ervínovho chrbta ako stará ježibaba.

„Tak predsa,“ povedala Aneta a pozrela na Moniku. Vít'azoslávny úsmev musela trénovať, odkedy u kamarátky vracala víno. „Chceš vidieť džina vo fľaši?“

*

„Ešte ti dolejem.“

Monika zavrtela hlavou, ale poldecák ginu otočila do seba a nechala Anetu naliať ďalší.

„Postaraj sa o kamošku, my sa vraciame hore,“ pokynul Ervín k záhrade.

„Musíš sa spamätať,“ povedala Aneta, keď osameli. „Ani ja tomu stále nedokážem uveriť.“

Monika odstrčila stôl a štamperlík pristál na zemi. „Sme vedkyne, preboha!“

Aneta pohárik zdvihla a doliala. „Musíš mlčať. Vieš si predstaviť, čo by sa stalo, keby niekto zvonku zistil, že sme vyvolali a plastom izolovali ducha?“

„Dali ste mi do žvára trávu? Čím ste ma omámili? To predsa... to... ježišikriste, kurva, veď to...“

Aneta jej vylepila zaucho.

Monika vstala a rozbehla sa k dverám. Boli zamknuté.

„Určite chápeš, že ťa nemôžeme odtiaľto pustiť. Nie v tomto stave.“

Monika sa spustila na dlážku.

„Možno sa s tým lepšie vyrovnáš, ak sa znovu pozrieš na subjekt.“

„Do skleníka? Nie. Slovo skleník už v živote nechcem počuť. Myslím, že sa budem tváriť, že neexistuje.“

„Dobre. Počkáme tu, kým chlapani s Klaudiou skončia. Môžeme u Ervína aj prespať.“

„Fajn,“ povedala Monika. „Fajn.“

*

„Si v pohode, Moni?“ opýtala sa Aneta do telefónu.

„Som.“

„Nemám k tebe skočiť? Donesiem fľašku Modrého Portugalu a môžeme...“

„Nie.“

„Iste chápeš, že sa musím opýtať. Ervín si robí veľké starosti a dokonca ani Jozef s Klaudiou o inom nehovorí. Povedala si...“

„Nemám chuť na kazajku. Mlčím ako hrob.“

„Nerozmyslíš si to s tým vínikom?“

Cvak.

„Monika? Moni? Haló?“

*

O týždeň zaklopala Monika na dvere Anetinho bytu s fľašou Modrého Portugalu pod pazuchou.

Na prahu sa zjavil Ervín s uterákom okolo pásu. „Ty.“ Veľavýznamná oznamovacia veta.

„Hej. Zavolaj Anetu.“

„Miláčik! Chystaj fľašu s ginom.“

„Čo tak džina vo fľaši?!“ neodpustila si Monika.

O päť minút už sedela s Anetou na gauči v obývačke. Vo vzduchu sa vznášal závan pižma. Ervín fajčil na balkóne jednu od druhej.

Monika zdvihla hlavu a čuchala ako pes. „Tak paradajky.“

„No hej. Ale už sa mu nečudujem, pri takej práci. Mariška je fajn.“

„Ako ste pokročili s projektom?“

„Asi sa nepýtaš na môj výskum na ústave experimentálnej psychológie.“

Monika pokrútila hlavou a lupla prvú dvojku vína.

„Subjekt nespolupracuje. Snažíme sa komunikovať, ale s malým úspechom.“

„Rozpráva?“

„Čo si. Ale dokáže kadečo iné.“

„Laboratórium funguje? Žiadne netesnosti?“

„Povedala by som, že sa ani nepokúša ujsť. Skôr sa zdá, že čaká na vhodnú príležitosť, aby...“

„Aby čo?“ spýtala sa Monika.

„Túto otázku vlastne... no, radšej neriešime.“

„Ako to funguje s tým plastom?“

„Fakt neviem,“ povedala Aneta, vypila pohár a zvrátila tvár. „Nikdy sme ho nepristihli, ako sa ho dotýka, alebo hľadá škáry. Proste je uväznený v umeline, chápeš.“

„Ved' ale chodí po igelite, nie?“

„Nie.“

„Nie?“

„Používa iné formy presunu, ved' vieš.“

„Chcem ho znovu vidieť.“

„Pozri, Moni, Ervín to vyslovene zakázal.“

„Hm. Aha.“

Obe pozreli na oblak dymu na balkóne.

„Vidíš, ako to teraz medzi nami je. Nemôžem. Prepáč.“

*

Monika na fejsbúku natrafila na gýčový album fotografií zo španielskej destinácie. Palmy, more, pláž a Ervín s Anetou na deke pri západe slnka.

O dva dni za súmraku stlačila kľučku na bránke a sršne okamžite zaútočili. Čakala strážcov, aj útok so zbraňou, ale nie hneď pri vstupe. Poobzerala sa po pozemku: nikde nikoho. Skleník sa takmer nezmenil, iba vedľa plexiskla na dverách pribudol vypínač.

Cvak.

Plastový žalár osvetlil zhrbenú siluetu. Pozrelo sa to priamo na Moniku.

„Kurva,“ ušlo jej.

Tmavé vlasy, naježené fúzy, nadvihnuté obočie. A ostro rezaný, rovný nos, ktorým určite cítil strach ako pradávna šelma, tá, ktorá bola na svete skôr ako Adam s Evou.

To je ale hnus, pomyslela si a dúfala, že tí, čo prišli zo záhrobia, nedokážu čítať myšlienky.

Subjekt Ľudovít sa uškrnul a odvrátil, akoby mal čosi na práci. Monika zaklopala na plexisklo a znovu sa to obzrelo.

„Mám pre teba návrh.“

V jednej sekunde bol duch v protiľahlom rohu a v ďalšej sa už vznášal pred plexisklom. Nozdry sa mu triasli.

„Počul si dobre. Vyslobodím ťa.“

Ľudovít prikývol a vystrčil bradu.

„Áno, zadarmo to nebude. Takže... dokážeš privolať ďalšiu dušu?“

Duch naklonil hlavu, akoby zvažoval, aká odpoveď mu pomôže.

„Tak dokážeš?“

Prikývol.

„Konkrétnu historickú osobnosť? Každú jednu dušu, ktorá kedy žila na zemi?“

Ďalšie prikývnutie. Nozdry sa prestali chvieť, ale úškrn nezmizol. Pomyslela si, že s tým výrazom musel aj umrieť.

„Takže ak mi pomôžeš izolovať konkrétneho ducha, vyslobodím ťa. Sedí?“

Ľudovít naklonil hlavu na druhú stranu a pokrútil hlavou.

„Takže... takže sa nedohodneme?“

Ukázalo to na lexanové steny, na igelitovú podlahu a na plexisklo.

„V skleníku to nedokážeš, chápem. No, ale ako mám vedieť, že splníš svoju časť dohody, keď ťa vypustím?“

Zatiaľ čo si Monika dovolila žmurknúť, prízrak sa znovu presunul do svojho kúta a upriamil pozornosť na chrobáka na kobercovej páske.

„Dobre.“

Duch bol ihneď nalepený na plexiskle.

„Nevedela som, ako budeme komunikovať, tak som meno tej osobnosti napísala. Aha,“ pricapila na dvere počarbaný papier.

Ľudovít nadvihol aj druhé obočie a prikývol.

„Priniesla som predmet, do ktorého ho chcem odchytiť,“ strčila pred Ľudovítov nos urnu z plexiskla, ktorú potiahla z kancelárie riaditeľa. Na vianočnej kapustnici z nej sekretárka vylosovala Monikin tombolový lístok. Vyhrala gin.

„Potrebujem, aby si mu vysvetlil, čo chcem,“ otrčila subjektu ďalší papier.

Fúzy Ľudovíta nadskočili a oči sa začítali. Keď skončil, prikývol a ukázal na materiály okolo seba.

„Aha, pýtaš sa na plast. Fakt neviem, prečo cezeň nedokážeš prejsť. Je to moderný materiál. Metaforicky povedané, dnešní ľudia sú jeho väzňami rovnako ako ty. Nie je to paradox?“

*

Monika si nadhodila plecniak a tašku s umelohmotnou urnou. Snažila sa nevšímať si vrčanie, ktoré z nej vychádzalo.

„Už mi ho ukáž,“ žobronil Jozef.

„Až keď budeme na mieste.“

„Sľúbila si...“

„Ježiš, vydrž. Nestačí ti, že uvidíš poklad?“

„Aj tak sa cítim mizerne.“

„Ervín s Anetou to nejakو prežijú. Môžu si do plastu uväzniť nový subjekt, pre mňa za mňa aj samotného Ľudovíta Štúra.“

Monika piatykrát pobúchala po urne, ktorá vypudila súhlasné mrmlanie.

„Sme tu. Za polhodinku môžeme ísť na vec.“

„Načo čakať?“

„Aby sa náš sprievodca cítil... prirodzene.“ Urna nadskočila a zavrčala. „Myslím, že po súmraku bude menej podráždený.“

Vytiahla škatuľku kameliiek a než prešlo tridsať minút, vyfajčila ich osem.

*

„Daj to sem,“ vyštekla Monika a vytrhla Jozefovi detektor kovov. Obzrela sa. Výraz nehmotnej hlavy kvádskeho kráľa Vannia v urne ju donútil prestaviť prístroj na vyhľadávanie drahých kovov, aby výpravu urýchlila.

Detektor konečne zapípal. Jozef vyslobodil z pútka na ruksaku krompáč a pustil sa do kopania. Suchá zem na poli pod lesom vzdorovala, ale motivácia špiritistu bola silnejšia.

Monika preskúmala prístrojom výkop. Signál zosilnel. Po zátylku jej stiekol prúd potu.

„Pohni si,“ zavelila.

Jozef kopal ešte dvadsať minút, keď sa pod orniceou ukázal obrys tmavšej hrovej jamy zapustenej do ílovitého podložia.

„Stop!“

Špiritista akoby ju nepočul, bol v tranze, do ktorého ho uvrhla vidina bohatstva. Monika ju pred Jozefovým vnútorným zrakom vymaľovala dôkladne, inak by ho nepresvedčila, aby podviedol kamarátov.

„Prestaň! Musíme postupovať archeologickými metódami!“

„Zmizni!“ vybrechol a sotil ju.

Monika padla na zem a sledovala, ako Jozef likviduje nálezovú situáciu. Bála sa ho len o trochu menej ako Vannia. Germánsky kráľ už nevydával zverské zvuky, ale hovoril zabudnutou rečou z prvého storočia po Kristovi. Chut' lúštiť jeho slová nemala.

*

Zo sondy vyleteli prvé kosti.

Vannius zaručal ako našťvaný medveď.

Jozef sa vzpriamril a skúmal predmet, ktorý práve vytiahol z hrobu.

Monika vyskočila na nohy a podišla k nemu.

Vannius stíchol.

Dotkla sa špiritistovho pleca.

Jozef sa otočil a päšťou ju udrel do spánku.

Monikin telefón zazvonil. Masírovala si hlavu a zaostrovala na meno volajúcej: Aneta.

Jozef hodil do ruksaku strieborný tanier s rytými mytologickými scénami na okraji.

Znovu sa ozval Monikin mobil. Zrušila hovor a vypla zvonenie.

Z výkopu vyletela dvetisíc rokov stará strieborná naberačka. Hneď po nej nasledovalo cedidlo.

Z urny sa ozval rehot.

Telefón sa do tretice rozvibroval. Monika zdvihla.

„Tebe úplne preskočilo! Vieš, čo si spôsobilá?“ vrieskala hystericky Aneta.

„Viem akurát to, čo ešte len spôsobím: archeologickú senzáciu. Európskeho významu, tak si to povedala? A že už rok som nenašla ani črep? Tak ja ti poviem, čo práve držím v ruke. Striebornú sponu typu Almgren...“

„Dobre ma počúvaj, Monika, ...“

„Nemám čas, musím to tu dokopať, kým...“

„Okamžite povedz, kde si!“

Monika zložila. Postavila sa nad to, čo už sa ani zďaleka nedalo nazvať archeologickou sondou, a odfotovala prvý záber. Rozkopaný hrob ožiaril blesk a Jozef sa obzrel.

Civel päť sekúnd...

...desať...

...tridsať...

Celú minútu zísal očami, za ktorými sa rodilo šialenstvo.

Monika sa rozbehla, ale špiritista bol rýchlejší. Vo chvíli, keď nad archeologickou napriahol krompáč, Vannius zreval tak prenikavo, až obaja pozreli na urnu.

Jozef spustil čakan. Triasol sa a plakal. „Ja... neviem, čo to do mňa vošlo.“

„Počúvaj. Poberme všetky nálezy, zakamuflujme to tu a vrátime sa zajtra za svetla. Dobre? Jozef? Jozef, kurva!“

„Dobre,“ prikývol a utrel si nos.

A vošiel naspäť do hrobu.

Do igelitového vreca nahádzal všetky artefakty. Potom si čupol a zdvihol Vanniove rebro.

Kráľ v urne zavrčal.

„Nechaj to tam!“ okríkla ho Monika.

Jozef na ňu pozrel, znovu *tým* pohľadom.

Rozbehla sa k urne, v ktorej sa škerila Vanniova hlava a z otvoru, do ktorého pred pol rokom hodila tombolový lístok, strhla kobercovú pásku.

Urna sa prevrátila, ale to bola najmenšia Monikina starosť.

Znovu jej zavibroval mobil, ale esemesku od Anety si už prečítať nestihne: OTVORILA SI BRANU! LUDOVIT VYPUSTIL VSETOK BORDEL Z PODSVETIA DO SVETA!!!

Nad Monikou sa týčili duchovia subjektu Ľudovít a germánskeho kráľa Vannia.

Nastala tma.

*

Monika zistila, že dokáže pohnúť hlavou, ale končatiny mala... paralyzované? Otvorila oči. Chcela si ich pošúchať, pretože sa jej zdalo, že vidí rozmazane. Nešlo to. Pozrela sa hore a zbadala otvor prelepený kobercovou páskou. Zrevala. Cez plexisklo urny sa zadívala k rozkopanému hrobu a videla, ako Jozef zatvára fľašu Mitickej, ktorú si vzali na cestu. Pozrel na ňu a Monika si želala okamžitú smrť. Začula za sebou kroky a keď sa obzrela, videla prichádzať svoje telo, ktoré si podalo ruku s Jozefom, a do vreca začalo nakladať zvyšky hrovej výbavy.

Monikina duša uväznená v urne pozrela na fľašu Mitickej.

Obsahovala nehmotnú hlavu s ústami otvorenými v nemom úžase.

Hlavu špiritistu Jozefa.

Ľudstvo je väzňom plastu, bola posledná Monikina myšlienka pred tým, než sa pobrala do svojho nového domova – šialeného nekonečna a nekonečného šialenstva.

Vannius v Jozefovom tele potľapkal Monikinu telesnú schránku, ktorú obýval subjekt Ludovít, a spoločne sa vybrali za novými dobrodružstvami.